Lutherrózsa

A Tatai Evangélikus Egyházközség hírlevele, amely az információáramlást és a lelkiséget kívánja segíteni. Alapítva Urunk 1992. esztendejének adventjében.
Kapják a gyülekezet tagjai, Tata vonzáskörzetének evangélikussága és az érdeklődők. *Megjelenés:* **minden hónap első vasárnapján.**
Kiadó/Szerkesztő: ***Franko Mátyás*** tatai evangélikus lelkész Tel./Fax: **34-588-065**
Drótpostacím: **frankom962@gmail.com** Virtuális újságunk elérhetősége : **http://tata.lutheran.hu**

Három az egyben?

„Isten az Atya, Isten a Fiú, Isten a Szentlélek, és mégis nincs három Isten, hanem egy az Isten. Ezenképpen Úr az Atya, Úr a Fiú, Úr a Szentlélek is és mégis nem három az Úr, hanem egy az Úr."

Az Athanasius nevét viselő hitvallás – mely Egyházunk hivatalos hitvallása az Apostoli és a Níceai mellett – a fenti módon fejezi ki a Szentháromság egységét. Alig egy hete léptük át a tavasz és nyár küszöbét, s már a harmadik Szentháromság ünnepe utáni vasárnapra tekinthetünk. Nyár van, s meleg, és ilyenkor több az idő a meg-megállásra is – „kerti-party"-k szezonja van – s talán egy-egy nyáreste naplementéjében még azon is el-elgondolkodhatunk: Miről is szól a Szentháromság-tan?

Megszoktuk a dolgok egyszerűsítését...

Mint az időnyerést ígérő „porokat". Mert időt kell nyerni, hiszen az idő pénz, s mi lesz, ha lemaradok valamiről! Ebben az őrült hajszában aztán koffein-nyerő rutin-mozdulattá válik a kávéivás is – pedig annak íze akkor az igazi, ha van kivel meginni –, s kalóriákba-, illetve időbe-gyűrt energia-felvétellé a reggeli és az ebéd. Pedig az asztalnyugalom a hálaadás hétköznapok ünnepes pillanata. Bármenynyire is el akarjuk hitetni magunkkal, hogy ez a modernkori „túlpörgős" világ jó nekünk – valójában mégsem az. Van, amit ha egyszerűsítünk, akkor a lényeg vész el belőle. Ha egy párkapcsolatból kikopik a romantika, akkor – bár a szex igen nagy kötőerő, az érdek(!) után a legnagyobb – pontosan az hiányzik belőle, ami a szépségét, s a megújító erejét adja.

Az Isten (is) EGY-szerű...

de mivel Isten, ezért egyben a legbonyolultabb is, hiszen a Szentháromság Egy(igaz)Isten a legnagyobb hittitok. Mindenesetre a dogmatikusok nem győzik elégszer hangsúlyozni, hogy a trinitástanban ezek az isteni „személyek" semmi esetre sem három Istent akarnak jelölni. Az Athanasius nevét viselő hitvallás így fejezi ki a Szentháromság egységét: *„Isten az Atya, Isten a Fiú, Isten a Szentlélek, és mégis nincs három Isten, hanem egy az Isten. Ezenképpen Úr az Atya, Úr a Fiú, Úr a Szentlélek is és mégis nem három az Úr, hanem egy az Úr."*

A régi egyház az egység jelölésére a lényeg, *ousia*, *essentia*, *natura* vagy *substantia* szót használta és azt mondta, hogy Isten lényegében EGY. Tehát nemcsak a három személy „akcióegységéről", hanem *lényegi* egységéről beszélt. Ezt az egy lényeget a „személyek" háromsága nemhogy megbontaná, sőt, a lényegi egységet megerősíti. A személyek hármassága ugyanis *semmi esetre sem lényegi hármasságot vagyis három isteni egyéniséget jelent*!

Az Atya Fiú és Szentlélek név azt mondja, hogy Isten háromszori megismétlődésben ugyanaz az egy Isten, tehát az Atya, Fiú és Szentlélek nem különkülön Isten, hanem ugyanazon egy isteni lényegnek önmagán belül való háromszori megismétlődése. A régi dogmatika igen kifejező szóhasználatával élve: a „személyek" repetitio aeternitatis in aeternitate-t jelentenek, vagyis az Örökkévaló háromsága nem *extra se (önmagán kívül)*, hanem *in se (önmagában)* értendő. Ez a mondat mintegy a szentháromságtan megértésének kulcsa.

A „személy" szó használatával kapcsolatban meg kell jegyezni: *a trinitástanban a személy szó nem személyiséget jelent*, sőt az újkeletű személyiség fogalomhoz nincs is semmi köze. (Ezt csak a felvilágosodás s főleg a romantika alakította ki.) A személyiség fogalmának ide csempészése, éppen annak a tritheizmusnak kifejezése volna, amit a trinitástan elhárítani igyekszik. Személyiségen ugyanis manapság saját-külön öntudattal és akarattal bíró ént értünk. A trinitástanban pedig *nem három isteni énről* van szó, hanem *háromszor ugyanarról az egy isteni Énről!* Ezt jelenti a lényegi egység: a homoousia.

fm

Idén is háromnapos

(hétfő-szerda, 8:00-16:00-ig tartó)

"hittan-tábort"

szervezünk

augusztus 1-3. között.

Hívogatjuk elsősorban azokat a 6-14 éves gyermekeket, akik szeretnék interaktív/játékos formában jobban megismerni evangélikus egyházunk biblikus tanításait, hagyományait, hogy tudásban és élményekben gazdagodva, később felnőttként is erősítsék honi lutheránus közösségeinket. A „tábor" tervezett menetrendje szerint az általános egyház-, és liturgia-ismeret mellett idén az

„Evangéliumok"

(Jézus Krisztus élete, tanítása)

áll a középpontban.

KÉREM MINDAZOKAT, akik tevékenyen, foglalkozások (kézműveskedés, ének-tanulás) vezetésében is részt vállalnának, keressenek engem, hogy ***június végén*** összeállíthassuk a "hittan-tábor" pedagógiai/foglalkozási menetrendjét. Az alkalmaknak most is Kistemplomunk biztosítja a helyet, az ebédet pedig a tavalyihoz hasonlóan hozatnánk. A résztvevők pontos listáját *Sziklai Tiborné Kati* testvérünk vezeti, nála lehet feliratkozni, ill. ő gyűjti össze a hozzájárulásokat is, ami a tavalyihoz hasonló, néhány-ezerforintos nagyságrendű. Isten áldása kísérje felkészülésünket, munkánkat!

FELHÍVÁS

Tisztelettel és szeretettel hívjuk fel Testvérek figyelmét arra az *ünnepi alkalomra,* melyet

2016. szeptember 10-én

(szombat) **de. 10 órai kezdettel tartunk a Bárány u. 2. sz. alatti templomunkban.**

Gyülekezetünk legújabbkori megalapításának

90 éves

évfordulóján

***hálaadó istentiszteletet* tartunk, melynek szolgálatát**

Szarka István

a Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegye esperese végzi.

*Részletes információk a **Lutherrózsa** augusztusi számában lesznek!*

Kedves Testvéreim!

Vége az iskolai 2015/16-os tanévnek, s az ehhez illeszkedő egyházi „munkaévnek“ is. Várva-várt vakáció kezdődik a gyermekeknek, s ha az egyházunk népe számára szünet nem is (Isten dicsőítése nem szünetelhet!), de egy nagy ünnepektől mentes, viszonylag nyugodtabb egyházi időszak következik; a Szentháromság ünnepe utáni vasárnapok (ez esztendőben 26!) sorába léptünk. A családi, egyéni, s gyülekezeti erőgyűjtés időszaka ez, többek között ilyenkor vannak az *egyházi nyári táborok* – a mienket ebben az évben **augusztus 1-3 között tartjuk!** (Lásd címlapi hívogatót!)

Készülünk gyülekezetünk legújabbkori megalapításának 90. évfordulójára is, mely **szeptember 10-ikei hétvégén kerül megrendezésre.** (Erre a szép ünnepre finn és luxemburgi testvérgyülekezetünk delegációit is várjuk.)

Az előttünk álló nyári hetekre is, a JóIsten megtartó kegyelmét kérve, tartalmas pihenést, töltekező kikapcsolódást/elcsendesedést kívánva, szeretettel köszöntök Mindenkit!

Alkalmainkra mindenkit szeretettel várunk. Jöjjünk, s hívogassunk másokat is!
Erős vár a mi Istenünk!”

Örömmel jelentem, hogy korábbi presbitériumi döntés alapján, az erre elkülönített keretből – Felügyelőasszonyunk jóváhagyásával – Gyülekezetünk számára, egy igen kedvező ár/érték arányú **Epson EB U04** típusú, projektort vásároltunk. Sajnos a közegyházhoz beadott számítástechnikai pályázaton nem "nyertünk" -, s mivel már a második saját-finanszírozású projektor kopik el a kezem alatt (projektor-lámpa elöregszik), ezért most különösen nagy hasznát veszem ennek az új készüléknek. Nem csak az elmúlt 28(!) NikA-szemeszterben, (http://tata.lutheran.hu/nika.htm) de *konfirmandusok oktatásban, iskolai hit-oktatásban* (http://tanseged.lutheran.hu) gyülekezeti gyermekmunkában, előadások tartásában használtam szép eredménnyel eleddig is ezt a modern segédeszközt. Figyelembe véve, a lámpa garantált működési idejét (eco-üzemmódban 10.000 óra!), a vetítő natív felbontását (1920 x 1200 pixel!), s hogy az EPSON világvezető az LCD-projektorok gyártásában, ez a mostani beruházás (214.990Ft) emberi számítás, s jó reménység szerint, hosszú időn keresztül tesz majd jó szolgálatot gyülekezetünk életében. Gyülekezet Vezetősége nevében Mindenki támogató szeretetét ezúton is köszönjük!

Rövid-hírek

Május 7-én *Labossa Döme* és *Labossa Luca* eredményes konfirmációi vizsgát tettek, másnap pedig ünnepélyes esküt fogadva részesülnek először az Úr Szent vacsorájában. (A testvérpár áldott-emlékű előljáróm, *Labossa Lajos*, Fejér-Komáromi esperes/püspökhelyettes úr unokái.)

Tanzer Ferenc és felesége (Jakus Emőke) evangélikus testvéreink gyülekezetünknek új zászlót ajándékoztak – az előzőt (mely szintén felajánlás volt) sajnos az időjárás szélsőséges erői alaposan megtépázták...Testvéreink felajánlását ezúton is köszönjük!

Május 28-án az újhegyi 9-es dűlőben Szent Orbán-napi meglékezést tartottak - immár 14. alkalommal. Az igei szolgálatot a 2 Thessz 2,15a alapján végeztem: "Álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok a hagyományokhoz."

Június 2-án a tatabányai temmetőben elkísértük utolsó útjára *Szakács Józsefné, sz. Haskó Mária* (76) evangélikus testvérünket. A feltámadás reménységéről 1Jn 4, 11 alapján: *„Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást“* tettem bizonyságot.

Június 2-án megtartottuk szokásos (a 28-dik!) templomkerti, piknikes NikA-záróalkalmunkat. Köszönjük a finomságokat, az üdítő italokat, s mindenek előtt a néha meg-meglankadó, de ennek ellenére folyamatos érdeklődést! Szeptember közepétől új témákkal, a 2017-es jubileumi évre különösen is koncentrálva folytatjuk a közös tanulást, melyre minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Június 4-én (szombaton) a Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet fiataljainak egy része lelkészeik (Dr. Blázy Árpád, s felesége Dr. Blázy Árpádné Márta) vezetésével egésznapos kirándulást tettek városunkban. Kistemplomunkban tartott reggeli áhitat után városunk nevezetességeit mutattam meg, s meséltem az itt élő evangélikusok életéről, s a nap végén (június 4-ike!) jutott idő az emlékezésre is...

Rég nem látott, kedves teológustársam, *Dr. Blázy Árpád* – aki '80-as években seniorom is volt a Teológiai Akadémián – látogatott el a Kelenföldi Gyülekezet néhány fiataljával Tatára, s ennek apropóján beszélgettünk hétköznapjainkról, ünnepeinkről, egyszóval az életünkről, melynek meghatározója Evangélikus Egyházunk. Diskurzusunk jelentős részét tette ki a MEE mai állapota, s el-elgondolkodtunk gyülekezeteink közel-jövőjéről is.

Gyorsan repülnek az évek! Mióta szolgálsz III. szolgáltok feleségeddel együtt – hiszen ő is lelkész – Kelenföldön?

Bizony gyorsan, mintha csak most kezdtük volna. A mi évfolyamunk még az „átkosban" végzett, 1987 tavaszán. Ezt négy év segédlelkészség követte Siófokon és Kötcsén. Ekkor épült fel az azóta már nevezetessé vált siófoki evangélikus *Makovecz*-templom.

Ezt követően 10 évig lehettem gödöllői lelkész, ahová immár a nősülés és családalapítás is köt. Feleségem, *Márti* két gyermekünk cseperedése közepette kezdte el teológiai tanulmányait (1999), eközben, 2001 tavaszán meghívást kaptunk a kelenföldi gyülekezetbe – s ennek is immár 15 esztendeje. Mártim 2005-ben diplomázott, s azóta ugyancsak a gyülekezet lelkésze.

Azt tudom, hogy mindig is szeretted az egyháztörténetet, melynek tanulságai sokszor eligazítanak a gyülekezeti élet kihívásai közt. Mikor, s főleg miért döntöttél úgy, hogy ezt a vonzódásodat tudományos szintre is emeled?

A humanista *Simon Grynaeusszal* (1494/95–1541) még bázeli ösztöndíjasként, 1989-ben kezdtem el foglalkozni. Hazai egyháztörténetünk úgy tartja őt számon, mint aki pályája kezdetén Budán tanítóskodott (1521–1523), a mai Mátyás templomhoz tartozó plébániaiskolában, s mindezt már humanista és az új hittel szimpatizáló szellemben. A szórványlelkészi szolgálat mellett kikapcsolódásként, ha apró lépésekként is, de sikerült a következő években a vele kapcsolatos ismereteimet tovább gyarapítani és az összegyűjtött anyagot rendszerezni, feldolgozni. A másfél évtizedes munka befejezésére azután Újbudán jött el a 'kairosz'. A gyülekezet igazgatását a parókus lelkészek általában három éves rotációban, felváltva végzik Kelenföldön. Így 2004–2007 között adódott az a három esztendő, amikor is az igazgatást leadva a felszabadult időt, energiát kihasználva lehetőségem nyílt arra, hogy az összegyűlt anyagot doktori értekezéssé formáljam. A *„Simon Griner (Grynaeus) és Buda (1521 – 1523) – adalékok a magyarországi reformáció kezdeteihez"* című munkámat 2007-ben nyújtottam be, és még az év őszén védhettem meg testvéregyházunk, a Református Teológia Ráday utcai doktori tanácsa előtt.

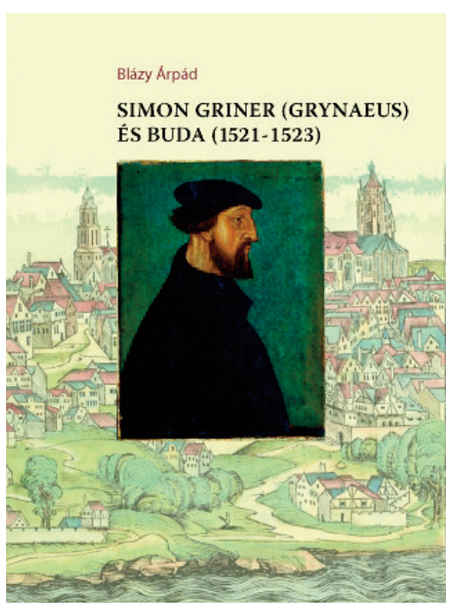

A gyülekezet élete az Isten állandó dicséretében mégis folyamatos változás. Egy nagy budapesti gyülekezetben – mint a kelenföldi is, ahol több lelkész is szolgál –, ez talán még jobban érezhető/látható. Milyen célok és lehetőségek határozzák meg gyülekezetetek jelenét?

Közeledik a Reformáció félévezredes évfordulója. Ezt szeretnénk mi is méltóképpen megünnepelni Kelenföldön. Gyülekezeti programjainkat, alkalmainkat ezért már ennek jegyében szervezzük, tartjuk. A különböző kisközösségeinkben feldolgozásra, megbeszélésre kerül többek között *Luther 95 tétele*, az *Ágostai Hitvallás*. Szakelőadók tartanak majd szeretetvendégségeket: *Lutherről, Zwingliről, Melanchthonról* és *Kálvinról*. Ének és zenekarunk a teljes *Reformáció szimfóniával* fog készülni. A nagysikerű *Luther-filmet* a kis és nagy ifivel szeretnénk (újra) megtekinteni, és ez alapján Lutherről és a Reformációról beszélgetni. Hittanosainkkal igyekszünk képviseltetni magunkat az országos iskolai vetélkedőn. Emellett tervezünk egy *Biblia-kiállítást,* illetve az idei Reformációi ünnepen több napos kirándulás keretében újra *szeretnénk meglátogatni sepsiszentgyörgyi* (erdélyi) testvérgyülekezetünket, és közelebbről is megismerkedni az *erdélyi szászok (Brassó, Nagyszeben)* reformációjával. Jövőre pedig *finn testvérgyülekezeti látogatást* tervezünk, ugyancsak a Reformáció jegyében.

Mint egyháztörténész, bizonnyal tudnál számos példát mondani arra, hogy a történelem ismétli önmagát – tudom nagyon emberi a kérdésem –, de Te mégis történész-szemmel, hogyan látod egyházunk jövőjét?

Ez igencsak nehéz kérdés! Egyben mindenkor egész biztosak lehetünk: *minden mögött, így egyházunk mögött is van Valaki, aki mindent kezében tart!* Ezért a minket (is) körülvevő és igencsak szomorú világi események ellenére (migráció, terrorizmus) még sincs okunk a félelemre, mert Megváltónktól senki és semmi el nem választhat minket (Róm 8,38k)! Emlékszem, hogy már vagy két évtizeddel ezelőtt kezdtünk el az Észak-pesti LMK-ban aggodalommal arról beszélgetni, hogy egyházunk mintha rossz irányt vett volna! Zsinati küldöttként szomorúan tapasztalhattam, hogy a demokrácia jegyében egy-egy sarkalatos kérdést addig tűztek újra meg újra napirendre (pl. a területrendezés), amíg az

eredetileg nagy kisebbséget kapott javaslatot mégiscsak sikerült, a végén már személyes, lélektől-lélekig történő agitáció árán ugyan, de tető alá hozni. Mintha a visszanyert szabadsággal nem tudtunk volna igazán mit kezdeni?! Mintha nem Jézus Krisztus és az evangélium lenne a legfontosabb, hanem a külsőségek (Isten-tiszteleti gyakorlat, öltözet stb.), a külvilág felé gyakorolt túlzott tolerancia (olykor biblikus látásunk magunk mögött hagyása árán is) ill. a világi trendek másolása (bor-, sör- ill. kulturális fesztiválok).

Látásom szerint ez a folyamat a 2000-es általános tisztújítást és választásokat követően még tovább fokozódott. Néhány intézkedés alaposan kikezdte jó néhány gyülekezetünk belső békéjét. Részben ennek köszönhetően alakult a 2010-es népszámlálás reánk nézve is oly gyászos eredménye. S ez alól az sem menthet fel bennünket, ha más történelmi felekezet háza táján szétnézve ugyancsak hasonlókat tapasztalunk.

S hogy mit hoz a jövő? Ki tudná megjósolni? Amit tehetünk: Isten megújító Lelkéért szüntelen könyörögni, imádkozni, mert csak Ő hozhatja el a várva várt ébredést, megerősödést egyházunkba. Maga Luther csodálkozott el a legjobban azon, hogy miközben „csak" Jézus Krisztus személyét és az evangéliumot középpontba állítva nevén nevezte az akkori latin egyház visszáságait, eközben mekkora munkát végzett el Isten Lelke – bárminemű izzadságszagú erőlködés nélkül. A Reformáció 500. évfordulója talán segít újra magunkra találnunk, önvizsgálatot tartanunk, és mindazt képviselnünk a világkeresztyénségén belül, amit drága ajándékként ránk, evangélikusokra bízott Teremtő Urunk. Veni Creator Spiritus!

Mit látsz nehézségként egy gyülekezet életében?

A terjedelemre való tekintettel hadd szűkítsem le a kérdést saját gyülekezetünkre. Újbuda egy nagy olvasztótégely, Budapest legnagyobb kerülete lévén valóban igen színes összetételű maga a kerület, ezáltal gyülekezetünk is. Az ország lekülönbözőbb tájairól ideköltözöttek alkotják gyülekezetünk jelentős részét. Igazi, szép kihívás ezért pl. a kegyességben megmutatkozó sokszínűség kezelése, a közösség egy mederben tartása, olykor terelése.

„Több-papos" gyülekezet révén a személyválogatás-pártoskodás is valódi kísértése némelyeknek. *Fővárosunk egészére nézve pedig egyre komolyabb tehernek tűnik az egyházunk szervezeti berkein belül tapasztalható rokon-, sógor-koma-alapú családi összefonódás.*

A hétköznapi összejöveteleink látogatottságát ugyancsak valós problémának látom. Ahhoz, hogy a gyülekezet magján kívül valaki kétszer is „tiszteletét tegye" nálunk egy héten, igazán „ütős" alkalmakat kell szerveznünk. Igazi rétegződés figyelhető meg. Valaki *ébredési háttérből jövén a lelki, evangéliumi alkalmakat keresi, az intellektuális beállítottságúak pedig inkább az előadásokat, bibliatanulmányokat, a zenét kedvelők pedig az egyházzenei koncerteket. S vannak, akik egyszerűen csak azon együttléteket preferálják, ahol étel és ital is kerül az asztalra...*

Nagy kihívást jelent továbbá az egyébként áldást jelentő kötelező hit- és erkölcstanoktatás. Hálásak vagyunk a negyven hittanóráért, amit külső hitoktatói segítség nélkül aligha tudnánk becsülettel ellátni. Lelkészi munkánk struktúrája azonban alaposan megváltozott azóta.

További súlyos probléma az újra meg újra bekopogtató hajléktalanok, munkanélküliek és lelki sérültek gondozása. Az önkormányzat segítségével működtetünk egy családsegítő központot, ahol ruhát, száraz élelmet és uzsonnát osztunk a rászorulóknak. Régi nagy álmom egy „közzuhanyzó" létrehozása, amelyre a Dél-Buda központjában álló épületegyüttesünk alkalmas lenne. Ha naponta csak tíz-tizenöt bajbajutott embertársunk tisztálkodhatna meg, ezzel is hozzájárulhatnánk jobb komfortérzetükhöz...

Mi az, ami számodra örömöt ad a szolgálatban?

A több lelkészes gyülekezet igazi pozitívuma, hogy a szolgálat „tortájából" mindenki olyan szeletet kaphat, ami neki a legtesthezállóbb, s ezért teljes szívvel-lélekkel végezheti azt. Gyülekezetünk sokszínűségének köszönhetően máig örömöt jelent az igehirdetésre való készülés és a prédikálás egyaránt. Nálunk majd minden vasárnap van egy-egy „betévedő". Igazi örömöt jelent, amikor valaki ezután újra visszajön, mi több nálunk ragad, sőt közösségre is lel valamelyik kisközösségünkben. A nagyvárosi szituációhoz tartozik továbbá, hogy sajnos *évről-évre nő a lelki betegek száma.* A velük való beszélgetések, találkozások után érezhetjük igazán, hogy menynyire fontos és nem hiábavaló fáradozásunk az Úrban (1Kor 15,58).

Isten áldása kísérje szolgálatotokat! Köszönöm a beszélgetést, s „Viszontlátásra!"... Ősszel?

Szívesen, beszéljünk róla!

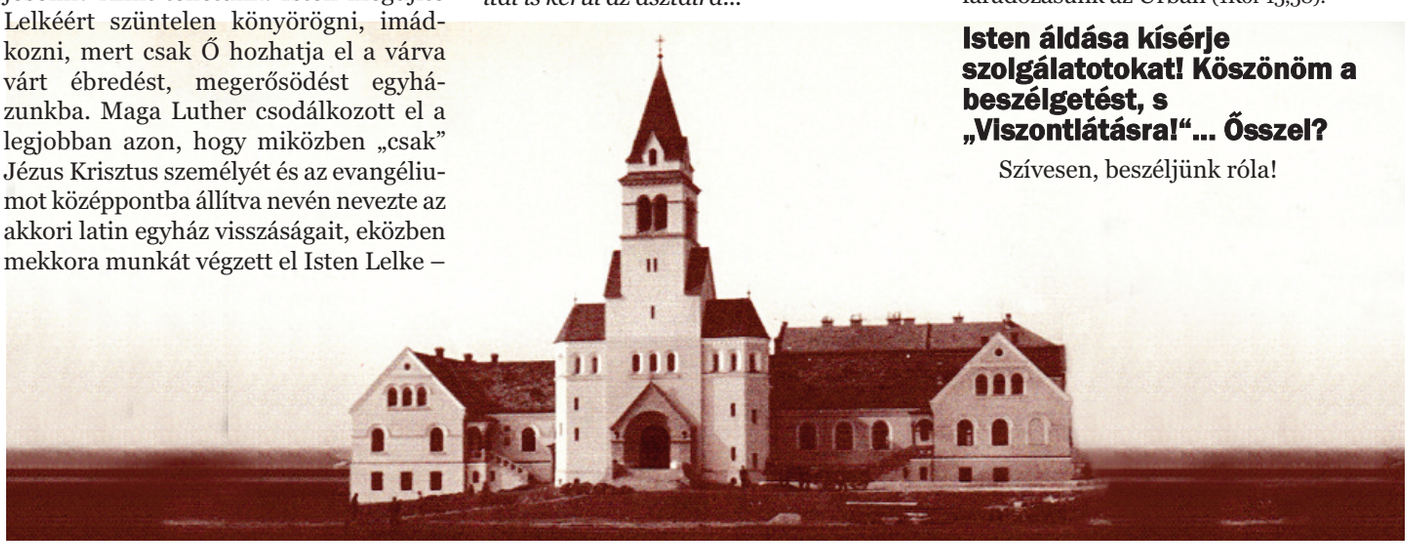

Egyház a neten

Tetszik vagy sem, az internet nem csak kommunikációs szokásainkat változtatta meg, hanem ezzel együtt a világhoz való viszonyunkat, sőt, világlátásunkat is. A „szociális háló“, ahogyan emlegetni szokták a virtuális találkozások terét, új formákat kínál, s az Egyháznak is lassan el kell gondolkodnia azon, hogyan is éljen ezekkel – professzionálisan!

Azok a nagyreményű ‘90-es évek!

Amikor a katolikus egyház felfedezte az előző évezred utolsó évtizedében az új digitális médiumot, azt gondolta, hogy az evangélium-hirdetésre és a lelkipásztorolásra elsősorban a fórumok és blogok (internetes napló) adnak keretet, s persze a különféle egyházi szolgálatokat/szolgáltatásokat bemutató honlapok, mint „virtuális plakátok“ megfelelő transzparensei lesznek az egyházi életnek.

Közben nagyot változott a világ, mert „megszületett“ a facebook, s mellette a különböző tartalomgyártó portálok; a multimédiás lehetőségek fája hirtelen „virágba borult“: meditációs képsorok zenei aláfestéssel, interaktív magyarázatok, video-áhitatok milliói váltak kattintás-elérhetővé, de ami ebben a legnagyobb meglepetést keltette, hogy mindez többnyire, tulajdonképpen a digitális médiát értő-használó „laikus“-ok közreműködésével történt. A nyomtatott sajtó digitális elérhetőségét megteremteni még egyszerűbb volt, de a honlap-szerkesztés, a legkülönfélébb fórumok moderálása már igencsak feladta a leckét...

Míg kezdetben néhány fős szerkesztőség kézben tudott tartani egy országos egyházi honlapot is, manapság egy kisebb gyülekezetben is – ha effektíven kívánják használni a net-adta lehetőségeket –, akkor ott is féltucat ember aktív közreműködésére van szükség!

Az Egyház internetes munkájának „gyermekbetegsége“, volt – sok helyen még ma is az –, hogy *mint intézmény próbál kommunikálni az egyénnel*, holott a közösség akkor épül, gyarapodik, ha *ember kommunikál emberrel*. Azaz: személyes kapcsolatok nélkül nincs fejlődés! Az Egyház, mint hierarchikus intézmény számára óriási kihívás még ma is, az internet lényegéből fakadó sokszínűség!

„Jelen lenni a neten“

Ennek szükségszerűségét számos gyülekezet felismerte, de ez egy újabb megoldandó feladatot szült: *ki legyen az az ember*, aki kézben tartja mindezt, hogy élő és vonzó kommumikációs csatorna legyen a gyülekezeti honlap, s aki odatéved, húsvétkor az „aktualitások“ menüpont alatt ne a karácsonyi köszöntővel találkozzon! (Elég nagy számban végignézve a MEE gyülekezeti honlapjait, a „frissülést“ illetően bizony eléggé lesújtó a helyzet... más felekezeteknél is hasonló gondokkal küzdenek!) Védekezésül el-

mondhatjuk: „de hát nincs emberem!“, de ez nem hoz megoldást.

Persze a „mindenes“ pap, akit egyre erősebben deformál az egyháza-forszírozta online-adatszolgáltatás, felvállalhatná ezt a feladatot is – sokhelyütt meg is teszik –, de ez sem lehet a kívánt út. Ezért csak idő kérdése, hogy az internet-kínálta lehetőség kipróbálása, s néhány net-világi életjel-küldés *“Hahó, itt vagyunk!“* után hamar megfogalmazódik a kérdés:

Feladni vagy tovább csinálni?

Ha kell fogakat összeszorítva is! Azt gondolom, az ilyen csakazértis-net-szolgálaton nem lesz az ÚR áldása. Ha a magam helyzetéből indulok ki, akkor azt mondhatom: Addig lehet jó szívvel csinálni az internetes szolgálatot, amíg az örömöt ad. A MEE-ben egyedülálló módon (nem hivalkodás, egyszerű tény) hogy nyílt hozzáféréssel jómagam voltam az egyetlen, aki 8 éven(!) át, mindösszesen 2000 áhítatot írtam a „netre“. Egyházi ünnepnapok illetve munkaszüneti napok kivételével gyakorlatilag minden nap az Útmutató aznapi igéinek valamelyikén elmélkedtem, igyekezve az egyházi szakzsargon mellőzését, ami többnyire – visszajelzések alapján – azt hiszem elégségesen meg is valósult.

Ami titkolt vágyam volt, hogy sikerül ezen modern mediumon keresztül gyülekezetünk vonzáskörzetében elérni kallódó evangélikusainkat – sajnos nem teljesült be. Jóllehet országhatáron túlról, sőt más kontinensekről is akadtak napi rendszerességű olvasóim, be kellett látnom, hogy a személyes találkozást nem pótolhatja az internet sem. Márpedig gondolataink akkor képesek hatni a másik emberre, ha tartalmas találkozásokon keresztül szavainkat jelenlétünkkel személyesen „hitelesítjük“. Így aztán fel kellett tenni a kérdést magamnak, no de akkor:

Mire jó az internet, s mire nem?

Azok a tapasztalatok, amiket magam ill. másokkal való beszélgetések során gyűjtöttem – s persze interneten böngészve begyűjtögettem – azt a véleményt formálták ki bennem, hogy az internet egy kiváló eszköz az adminisztrációs kötelezettségek idő-takarékos „letudására“; kiváló eszköz az ötletek, tapasztalások, vélemények kicserélésére, s mindenekelőtt a leghatásosabb kapcsolattartási eszköz a „nyilvánosság felé“ is.

Nem megfelelő viszont professzionális lelkigondozásra, értsd: életvezetési tanácsolásra, s kiváltképp nem jó medium a klasszikus értelemben vett misszióra! A misszió ugyanis az élőszóval hirdetett Ige, a *„viva vox evangelii“*!

Ha tehát az egyház a jövőben eredményesen kívánja folytatni az internetes területen a szolgálatát, nemcsak finomhangolásra, de struktúraváltásra is szüksége lesz. Hordozóképes koncepciók és főállású munkatársak nélkül az egyébként is hittanokkal leterhelt lelkészek csak barkács-megoldásokkal képesek „valami keveset“ ezen – a jövőt kétségkívül egyre jobban meghatározó – területen teljesíteni.

A kipróbálás időszaka végérvényesen lejárt...

Jószándékú klisé-megoldásokkal, előregyártott patent-válaszokkal, néhány lelkesítő mondattal és színes képekkel már nem lehet figyelmet felkelteni, sem érdeklődést szítani a modern emberben, márpedig az internetes szolgálatunk attraktivitása korrelációban áll egyéb szolgálati területeink „ajánlataival“!

Ha egy pap régen úgy prédikált, hogy az nem volt tartalmas hitéletre serkentő, akkor a faluban, legrosszabb esetben a szomszéd faluban is ennek híre ment, hogy *„Igaz, ami igaz, a nagytiszteletű úr nem igazán jól papol“*. Ha viszont a lelkész internetnyilvánosságban – elsősorban prédikációiban, igemagyarázataiban – „alulteljesít“, nos, aki érti a magyar nyelvet, abban ez nemcsak sajnálatot, de még viszszatetszést is kiválthat –, ami nem egyszerű prezentációs hiba, ami csorbítja a MEE lelkészeinek régi jóhírét, de egyben a Szentlélek megkeserítése is...

Intelligens koncepciók, közösséget építő-, s megtartó vonzó tartalmak – melyek még a nem-templomosokat is olykor-olykor a „hit kísértésébe“ ejtik – lehetnek azok a kulturális keretek, melyek között méltóságteljesen létezhet a Krisztus-Egyház a 21. században is... Gagyi, bóvli, értéktelen vacak mindig jelen volt, s lesz a vallásokban, de ezek csak ideig-óráig bűvölik meg az embert.

Márpedig az Isten országát keresők az „igazgyöngy-igazit“ keresik, ami örök életre hív, s tart meg, de ugyanakkor már itt a földi végesben is minőségi létre emel!

fm

Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek. Jn 15,14-15

Sokan „egycsapásra“ elintézik a Krisztus-ügyet... Van, aki Jézus történetiségét is tagadja, s van, aki ugyan elismeri, de nem tarja különleges embernek a Názáretit – Isten Fiának meg végképpen nem. A zsidók bölcs rabbinak, a moszlimokk Allah egyik nagy prófétájának tartják, de nem Istennek, hiszen hitük szerint Isten (ők Allahnak mondják) ugyanis EGY... A világvallások közül egyetlenként a kereszténység vallja, hogy a *Krisztus* nemcsak Isten Fia, de *Messiás,* azaz a világteremtő Jáhve-Isten felkentje, vagyis: *Megváltó*.

Jézus istenségének és emberségének problematikája igen komoly vitákat eredményezett a korai kereszténységben. Újszövetség (még) nem volt, az információ szájról-szájra vándorolt, s az egyszerű halászemberek (pl. Péterék) ugyanúgy egyéni élményeiken keresztül/által magyarázták a Krisztus-eseményeket, mint a több nyelven beszélő, „világot-látott“ teológus Pál apostol vagy később az objektivitásra, s a mélyebb megértésre törekvő óegyházi atyák. Évszázadok teltek el így, mire kikristályosodtak az elképzelések, a teológiai gondolatok Istenről, Jézusról, Szentlélekről, s a Szentháromságról. Az őskeresztény egysége – így kétezer év távlatából is -, édeskés mítosz csupán, az a sokszor emlegetett, ma is kívánt korabeli ősegység soha nem létezett, legfeljebb a legkisebb, az ún. házi gyülekezetekben (a *domus ecclesia*-kban)! Mindig is elszánt, s nem mindig intellektuális viták, hit-harcok folytak a különféle gyülekezetek mellett vagy akörül kinövő teológia irányzatok/iskolák között, melyekre pontot nemegyszer a világi/császári hatalom tett ill. megdönthetetlen igazságként hatalmával „szentesített“...

Jézus elhívott tanítványait barátainak mondja. Mint barátait, nem önmaga imádására szólítja fel őket, hanem arra, hogy tegyenek bizonyságot azokról az isteni igazságokról melyeket el-/megtanultak a hagyomány szerinti három év alatt Mesterüktől. *A tudás, az ismeret számunkra azért fontos, hogy a kereszténységünk célirányos, tartalmas, s ezáltal ma is – vonzó legyen*. Ugyanis a világban útbaigazító tanúja lenni az isteni szeretetnek csak úgy lehetséges, ha életünk hiteles. Ebben a minősítést soha nem földi „hitelminősítő“ (banki, nagy-egyházi!) intézet állítja ki, hanem maga a Gondviselő Isten...

Evangélikusokat keresek!

500 éves
(1517-2017)
a lutheri
REFORMÁCIÓ

Kedves evangélikus Testvéreim!

2017-ben (2017. október 31.) ünnepeljük a lutheri reformáció félezeréves jubileumát! Ez a jubileum különösen is fontos a világ evangélikusságának (mintegy 75 millóan vagyunk) s benne nekünk tatai lutheránusoknak... Regiszterünk – ill. népszámlálási adatok szerint is – gyülekezetünk vonzáskörzetébe tartoznak olyan evangélikus/lutheránus testvéreink is, akiknek kapcsolata valamilyen okból mára meglazult Evangélikus Egyházunkkal, de gyökereiket nem felejtették el.

Őket keresem, most itt Bajon.

Hivatásbeli kötelességemnek is tartom, hogy e közelgő jeles jubileum alkalmából – amennyire emberileg lehetséges -, el-/utol-érjem, s „összegyűjthessem” őket, hogy velünk együtt újra átélhessék a lutheránus helyi-, gyülekezeti- és világközösséghez tartozás hit-, és kulturális szépségeit.

Ezért szeretettel és tisztelettel kérek Mindenkit, ha tudomása van olyan evangélikusokról, akik szívesen vennék megkeresésemet, kérem ezt jelezzék a Tatai Evangélikus Gyülekezet (**Tata, Bárány u. 2. Evangélikus Kistemplom**) felé szóban (10 órakor kezdődő vasárnapi istentiszteletünkön), írásban, telefonon (**34-586-065**) – vagy éppen interneten:

http://tata.lutheran.hu

ahol értesülhetnek alkalmainkról, havonta megjelenő, lelkiséget és információáramlást segítő újságunkat a *Lutherrózsát* is olvashatják:

http://tata.lutheran.hu/napiuttablazat.htm

Támogató együttműködésüket előre is megköszönve, s bízva abban, hogy *a nyári szünet után, szeptembertől rendszeresen is találkozhatunk* – **itt Bajon**!
Tisztelettel és szeretettel,

„Erős vár a mi Istenünk!“

Franko Mátyás
tatai evangélikus lelkész

Evangélikusokat keresek!

Támogatás
lehetősége
Evangélikus Egyházközség Tata
számlaszáma:
63200119-14926282
Egyházfentartói járulékát, adományait itt is tudjuk fogadni.
Támogatását köszönjük!

Olvasd, linkeld!
Vidd el az otthonmaradtaknak!
Színesben megtekintheted:
http://tata.lutheran.hu/ujsag_hirlevelek.htm

Nagyon sok minden, ami a gyülekezetben történik

– sokaknak magától értődő...

Nagy-nagy köszönet érte minden Segítőnek!